

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА (пети състав)

8 май 1990 година *

„Дискриминация – Условия за местожителство, наложено от националното законодателство за връщане на данък”

По дело C-175/88

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за Европейската икономическа общност от Държавния съвет на Люксембург в рамките на дело, висящо пред този съд между

Klaus Biehl, с постоянно местожителство в Aachen, (Федерална република Германия),

и

Administration des contributions du grand-duché de Luxembourg, (Данъчна администрация на Великото херцогство Люксембург),

относно тълкуване на членове 7 и 48 от Договора за Европейската икономическа общност,

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: сър Gordon Slynn, председател на състава, г-н M. Zuleeg, председател на състава, г-н R. Joliet, г-н J. C. Moitinho de Almeida, и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Darmon,

секретар: г-жа B. Pastor, администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за данъчната администрация на Великото херцогство Люксембург, от адв. Jacques Loesch, от адвокатската колегия в Люксембург,

- за Комисията на Европейските общности, от Jean-Claude Seche, юридически съветник, в качеството на представител,

като взе предвид доклада за заседанието,

като взе предвид устните становища на г-н Biehl, за когото се явява г-н Rogalla,

Rechtsanwalt, Münster, от данъчната администрация на Великото херцогство Люксембург и на Комисията на заседанието от 8 ноември 1989 г.,

---

* Език на производството то: френски.

след заседанието заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 януари 1990 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 21 юни 1988 г., постъпило в Съда на 29 юни 1988 г., Държавният съвет на Люксембург препраща на Съда за преюдициално решение съгласно член 177 от Договор за Европейската икономическа общност въпроса относно тълкуването на членове 7 и 48 от Договора.

2. Този въпрос се повдига по делото между г-н Biehl, и данъчната администрация на Великото херцогство Люксембург относно възстановяването на надвзетия данък върху доходите.

3. Господин Biehl, е германски гражданин, който живее във Великото херцогство Люксембург от 15 ноември 1873 г. от 31 октомври 1983 г. През този период, той извършва дейност като заето лице в Люксембург. На 1 ноември 1983 г. се премества във Федерална република Германия, където работи понастоящем.

4. За периода от 1 януари до 31 октомври 1983 г. работодателят на г-н Biehl, в Люксембург удържа суми за данък върху дохода от заплатата на г-н Biehl. От крайната данъчна оценка за 1983 г. на г-н Biehl, става ясно, че удържаната сума от неговия работодател в Люксембург е надвишила общата сума, която той дължи.

5. Г-н Biehl, е поискал от данъчната администрация на Великото херцогство Люксембург да възстанови надвзетия данък върху доходите. Данъчната служба на Люксембург отказва да направи това на основание член 154, алинея 6 от Закона за данък върху дохода (*Memorial A № 79* от 6 декември 1967 г.). Г-н Biehl подава жалба срещу решението на данъчната администрация, която е била отхвърлена на същото основание от данъчния директор.

6. Член 154, алинея 6 от Закона за данъка върху доходите предвижда, че:

„Сумите, надлежно удържани от основния доход, остават в държавното съкровище и не се възстановяват. Същото се отнася за удържания данък от заплатите и надниците на данъкоплатците, които имат постоянно местожителство само през част от годината, тъй като те придобиват постоянно местожителство в страната или я напускат по време на годината.“

7. Г-н Biehl оспорва решението на данъчния директор пред Държавния съвет на Люксембург. Той заявява, че член 154, алинея 6 от Закона за данъка върху доходите въвежда скрита дискриминация между данъкоплатците, забранена от правото на Общността, тъй като се прилага по отношение на повечето от данъкоплатците, които не са били граждани на Люксембург.

8. Отговорът на данъчната администрация на този аргумент е, че разликата в третирането между две различни категории данькоплатци, не представлява дискриминация, забранена от правото на Общността, ако се основава на обективни причини. Такива причини, всъщност съществуват в случая, който е предмет на делото. Член 154, алинея 6 от Закона за данъка върху доходите търси да предотврати възможността данькоплатците, които придобиват постоянно местожителство в чужбина, от получаването, в определени случаи, на неоправдани преимущества над данькоплатците, които остават жители на Люксембург.

9. При тези обстоятелства, националният съд спира производството и препраща следния въпрос на Съда:

„Изключва ли член 7 от Договора за Европейската икономическа общност или някаква друга разпоредба от правото на Общността, и по-специално член 48 от упоменатия Договор, който гарантира свободата на движение на работниците, възможността на държавите-членки да предвидят в своето данъчно законодателство, че сумите, които се удържат за данъци от заплатите или надниците на заетите лица, които са граждани на държавата-членка и са местни данькоплатци само през част от годината, тъй като придобиват постоянно местожителство в страната или я напускат по време на данъчната година, да остават в държавното съкровище и да не се възстановяват?“

10. Направено е препращане към доклада от заседанието за по-пълно обхващане на фактите по главното дело, процедурата и писмените становища, представени пред Съда, които се упоменават или разглеждат тук само дотолкова, доколкото това е необходимо с оглед излагане мотивите на Съда.

11. Съгласно член 48, параграф 2 от Договора, свободното движение на работници има за последица премахване на всички видове дискриминация, която се основава на националност между работници от държавите-членки, по-специално по отношение на заплащането.

12. Принципът на равното третиране по отношение на заплащането ще загуби силата си, ако той бъде подкопан от дискриминационни национални разпоредби относно данъка върху дохода. Поради тази причина, Съветът предвижда в член 7 от Регламент (ЕИО) №1612/68 от 15 октомври 1968 г. относно свободата на движение на работниците в Общността (ОВ L 257, стр. 2), че работниците, които са граждани на държава-членка трябва да се ползват на територията на друга държава-членка от същите данъчни предимства като тези за националните работници.

13. Съгласно практиката на Съда, разпоредбите относно равенството при третирането забранява не само откритата дискриминация поради националност, но също така и всички скрити форми на дискриминация, които, чрез прилагането на други критерии за разграничаване, водят до същия резултат (Решение от 12 февруари 1974 г., по дело 152/73 Sotgiu , Recueil, стр. 153).

14. Въпреки че критерият постоянно местожителство на националната територия, посочен във връзка с възстановяването на начислен данък, се

прилага независимо от националността на заинтересования данъкоплатец, съществува риск, че ще работи срещу данъкоплатците, които са граждани на други държави-членки. Често това са лица, които по време на годината ще напуснат страната или ще придобият там постоянно местожителство.

15. За да бъдат обосновани националните разпоредби, които са предмет на спора в главното производство, данъчната администрация твърди, че целта им е да се защити системата на прогресивно данъчно облагане. Те отбелязват, че един данъкоплатец, който има постоянно местожителство или който напуска Люксембург по време на годината (наричан по-долу „временен данъкоплатец“) разпределя своя доход и като последица своята данъчна отговорност, между най-малко две държави, а именно Люксембург и държавата-членка, която е напуснал или в която е придобил постоянно местожителство. Това нарушава данъчната система. Ако временният данъкоплатец трябва да получи възстановяване на надплатен данък, тъй като е получил доход в две държави-членки последователно, той ще бъде обложен при по-благоприятната система, от тази, която се прилага към доходите на данъкоплатеца с постоянно местожителство, който със същия годишен доход, трябва да декларира пред органите на Люксембург всички свои доходи, независимо от това дали са с произход от Люксембург или не.

16. Това обосноваване не може да се приеме. Национална разпоредба като тази, която е предмет на спора, е възможно да наруши принципа на равното третиране в различни ситуации. Това е така, по-специално, когато, няма увеличаване на доходите на временния данъкоплатец в страната от годината на оценката в страната, която е напуснал или в която е придобил постоянно местожителство. В такава ситуация, при която данъкоплатецът се третира по-неблагоприятно от данъкоплатеца с местожителство, тъй като ще изгуби правото на възстановяване на надвзетия данък, от което се ползват данъкоплатците, които имат постоянно местожителство.

17. По време на заседанието, данъчната администрация също отбелязва, че в законодателството на Люксембург съществува безспорно производство, което дава възможност на временните данъкоплатци да поучат възстановяване на надплатения данък чрез представяне на неправилни заключения, които приложението на член 154, параграф 6 от Закона за данъка върху доходите има за последица.

8. Дори, ако данъкоплатците имат право да започнат охранителна процедура за преразглеждане на тяхното положение, правителството на Люксембург не се позовава на никакви разпоредби, които налагат задължения върху данъчната администрация за поправяне във всеки случай на дискриминационни последици в резултат от приложението на националните разпоредби, които са предмет на спора.

19. Отговорът на националния съд, следователно, трябва да бъде, че член 48, параграф 2 от Договора, е пречка държавата-членка да предвиди в нейното данъчно законодателство, че сумите, удържани от заплатите и надниците на заетите лица, които са граждани на държава-членка и са постоянни данъкоплатци само през част от годината, тъй като придобиват постоянно

местожителство в страната или я напускат през годината, остават в държавното съкровище и не се възстановяват.

По съдебните разноси

20. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред преращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът (пети състав),

като се произнася по въпросите, поставени му от Държавния съвет на Люксембург, с Решение от 21 юни 1988 г., реши:

Член 48, параграф 2 от Договора за Европейската икономическа общност, изключва възможността държавите-членки да предвидят в своето данъчно законодателство, че сумите, удържани за данъци от заплатите или надниците на заетите лица, които са граждани на държавата-членка и са местни данькоплатци само през част от годината, тъй като придобиват постоянно местожителство в страната или я напускат по време на данъчната година, остават в държавното съкровище и не се възстановяват.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 май 1990 година.

Подписи